

ROBLOX **AVONTUUR**

ROYAL HOME IN GEVAAR!

EEN ONOFFICIEEL ROBLOX -AVONTUUR

WITTE LEEUW

HOOFDSTUK 1

Avontuur unlocked

Triiiiiiiing! Triiiiiiiing!

De laatste bel van de week galmt door de gangen van Royal Campus. Lea zit op een bankje, vlak bij de ingang. Het prachtige gouden hekwerk, vol sierlijke krullen, gaat langzaam open en de leerlingen stormen naar buiten. Ze zijn dolblij dat het weekend eindelijk is begonnen.

Lea kijkt naar de bloesemtakken boven haar hoofd, die voor wat schaduw zorgen op deze warme junidag. Ze kan wel wat koelte gebruiken in haar warme outfit! Ze draagt een lange zwarte cape en heeft een capuchon over haar hoofd getrokken. In de verte kan Lea het Regenbos zien liggen. Dit bos heet zo omdat er veel watervallen zijn, waarvan de bron zo hoog ligt dat het lijkt alsof het water recht uit de hemel valt.

Ze wacht op Arthur. Hij is haar beste vriend en, als ze eerlijk is, ook haar enige vriend in Royal Home.

Lea, officieel 'prinses Eleanore' (de Derde), is de dochter van koning Henry en koningin Alexandra.

Omdat ze een prinses is, gaat ze niet naar de **Royal Campus**, zoals alle andere kinderen van haar leeftijd. Zij krijgt privéles in het paleis. Elke dag komen de beste leraren van het hele koninkrijk langs om haar van alles te leren: wetenschap, literatuur, kunst, muziek... Ze krijgt het allemaal, zelfs lessen in etiquette!

Lea vindt leren best leuk, maar ze zou veel liever naar een normale school willen. Ze zou er alles voor overhebben om een 'gewoon' meisje te zijn. Naar de Royal Campus gaan, vrienden maken, chillen en kletsen op het schoolplein, uitgenodigd worden op verjaarsfeestjes... Maar helaas is dat niet voor haar weggelegd.

Soms vraagt Lea zich af of al haar voorrechten als prinses de opoffering waard zijn. Er zijn altijd mensen om haar heen – de hofhouding, bedienden, lijfwachten – maar toch voelt ze zich vreselijk alleen.

De laatste tijd vindt Lea haar perfecte leven oersaai, ook al heeft ze als prinses een volle agenda. Ze snakt naar vrijheid en droomt ervan op avontuur te gaan en andere werelden te ontdekken in het wijde universum

van **Roblox**. Maar de koning en de koningin van Royal Home zorgen ervoor dat niemand, en zeker Lea niet, het vredige koninkrijk kan verlaten. De andere werelden zijn volgens hen véél te gevaarlijk! Wat bijna niemand snapt: het klinkt geweldig om een prinses te zijn, maar het betekent dat Lea haar eigen dromen moet opgeven. Haar leven staat volledig in het teken van haar volk en de kroon.

‘Lea!’ roept Arthur, terwijl hij naar haar toe loopt. ‘Eindelijk!’ zegt Lea. ‘Ik zit hier al zeker vijf minuten te wachten!’

Arthur is even oud als Lea, maar hij schept altijd op dat hij groot is voor zijn leeftijd. Hij is supernieuwsgierig en heeft een grenzeloze fantasie. Zijn kastanjebruine haar valt voor zijn gezicht en hij veegt het steeds weg, waardoor zijn ondeugende ogen te zien zijn.

‘Bedankt voor uw geduld, Koninklijke Hoogheid!’ antwoordt hij. ‘Je **vermomming** is vandaag erg goed gelukt!’ voegt hij er grijnzend aan toe. Lea haalt haar schouders op. ‘Het belangrijkste is dat niemand me herkent en dat is volgens mij goed gelukt.’

'Zeker weten, prinses!'

'Ssst, noem me niet zo buiten het paleis, je zou me kunnen verraden!'

'Tot uw orders, prinses! Oeps, sorry... Lea!'

antwoordt Arthur met een ondeugende grijns.

Elke vrijdag vermomt Lea zich met de kleren van haar dienstmeisje om zo buiten het paleis te kunnen rondlopen zonder herkend te worden.

Ze doet heel voorzichtig en zo kan ze Arthur ontmoeten, want het paleis is goed beveiligd en de Royal Campus ligt er vlak naast! Ze delen hun geheimen, hebben samen de slappe lach, spelen in het park en dromen van avonturen in de verre werelden van Roblox. De laatste tijd is dit elke vrijdag hun ritueel. En voor Lea is het de enige afleiding in haar saaie leventje!

Arthur is de enige in Royal Home die zo zichzelf durft te zijn bij Lea. Hij is de zoon van het hoofd van de koninklijke garde. Zijn vader is erg toegewijd aan de koninklijke familie, net als zijn grootvader en zijn overgrootvader voor hem. De koning vertrouwt Arthur en zijn familie volledig. Hij heeft ze zelfs benoemd tot **ridders van de kroon**.

De zon schijnt fel, dus besluiten Arthur en Lea om naar het Regenbos te gaan voordat ze terug naar huis gaan. Ze hopen dat ze een van de konijnen, egels of herten die er wonen zullen zien. Ze zijn altijd zo onder de indruk van deze magische plek! Lichtgevende paddenstoelen wijzen de weg; het zijn net lampjes die er heel precies zijn neergezet...

Opeens voelt Arthur een hand op zijn schouder.

'Hoi, Arthur!'

'O, hoi Lucas,' zegt hij verbaasd.

'Hoi! Kennen we elkaar? Ga jij ook naar de Royal Campus?' vraagt Lucas aan Lea.

'Eh...'

'Nee, dit is mijn nichtje, ze woont hier ver vandaan, héél erg ver,' antwoordt Arthur overtuigend.

'Ja, inderdaad, zijn nichtje!' Lea knikt blozend.

'O, oké. En hoe heet je?' vraagt Lucas.

'L... Le... Lea...' stottert Lea.

'LEATITIA!' zegt Arthur vlug. 'Ze kan er niks aan doen, ze is erg verlegen.'

'Ik begrijp het! Leuk om kennis te maken, Leatitia,' zegt Lucas.

'Vind ik ook,' stamelt Lea.

Het lichte briesje van daarnet maakt plaats voor een iets stevigere wind. Een windvlaag waait onder Lea's capuchon, die daardoor van haar hoofd glijdt en haar lange blonde vlechten onthult. Lea trekt de capuchon onmiddellijk weer omhoog, maar...

'Wow zeg, jij lijkt sprekend op **prinses Eleanore**,' zegt Lucas verbaasd.

'Eh... ik... eh...' stamelt Lea.

'Hahahahahaha,' zegt Arthur lachend. 'Mijn nichtje, een prinses! Hahahaha, ik heb nog nooit zoiets grappigs gehoord! Hahaha, wat een goeie grap, Lucas! Denk je echt dat prinses Eleanore alleen in het bos zou mogen wandelen zonder bescherming van de koninklijke garde? En trouwens, kijk eens naar haar kleding...'

'Oké, oké... Je hebt gelijk, dat lijkt inderdaad helemaal niet op de kleding van een prinses.'

'Nee, in de verste verte niet!' voegt Lea er opgelucht aan toe.

'Goed, ik ga er maar weer eens vandoor. Later!' zegt Lucas.

'Ja, tot later!' roept Arthur.

Waar prinses Eleanore ook naartoe gaat, ze valt altijd op. Net zoals haar moeder, koningin Alexandra, heeft ze knalblauwe ogen, in een kleur die je nergens anders terugvindt, behalve in het heldere water van een bergmeer. Haar ogen stralen vriendelijkheid en vertrouwen uit. Ze heeft een lichte bloes op haar wangen en ook het puntje van haar neus is rozig. Ze is nog maar een tiener, maar toch heeft ze al een koninklijke

uitstraling. Haar ouders zijn ervan overtuigd dat hun enige dochter een geweldige koningin zal worden en vertrouwen erop dat zij het koninkrijk goed zal besturen.

Zodra Lucas uit het zicht is verdwenen, haalt Lea opgelucht adem. 'Oef, dat ging maar net goed! Dank je wel, Arthur. Je hebt dan wel gelogen, maar je hebt me ook gered.'

'Tot uw dienst, Koninklijke Hoogheid,' zegt Arthur, en hij maakt een buiging. 'En trouwens, het was niet helemaal gelogen, we zijn zo goed als samen opgegroeid, we zouden niet en neef kunnen zijn!' Lea glimlacht naar Arthur. Haar ogen zeggen: wat zou ik toch zonder jou moeten? Maar ze zegt het niet hardop, hij zou haar er anders toch maar mee plagen. Ze is tenslotte een prinses, een toekomstige koningin, ze is sterk en heeft niemand nodig.

'Dat is vreemd...' zegt Arthur ineens, terwijl hij naar de lucht kijkt. 'Het wordt opeens **donker**, midden op de dag!'

Lea spitst haar oren. 'Ja... En hoor je dat? Uilen!
Maar het is pas middag!'

Arthur kijkt bezorgd om zich heen. 'Het lijkt me
beter om terug naar huis te gaan.'

Lea knikt. 'Laten we opschieten!'

Het is halfvijf als ze aankomen bij het paleis. Ze
glippen ongezien naar binnen door de keukendeur,
want Lea mag het paleis eigenlijk niet verlaten.
Lea en Arthur kennen alle gaten en hoeken van het
kasteel, ze weten wanneer het personeel te druk
bezig is om hun aanwezigheid op te merken en ze
kennen zelfs een paar schuilplaatsen en geheime
gangen. Arthur loopt met haar mee tot aan de
koninklijke vleugel. Die bevindt zich tegenover de
vleugel van het personeel. Om er te komen moeten
ze door de prachtige tuinen van het paleis. Als
ze eenmaal buiten zijn, merken ze dat de lucht
nog donkerder is geworden. De maan bedekt de
helft van de zon en schuift steeds verder over de
zon heen. Ze begrijpen niet goed wat er gebeurt,
maar ze vinden het wel fascinerend!

Plotseling wordt de stilte doorbroken door een
stem: 'Niet in de zon kijken! Als je dat doet, kun

je blind worden! Ga snel naar binnen, prinses! En jij ook, Arthur!

Het is Tina, het dienstmeisje van Lea. Ze staat altijd voor Lea klaar en omdat de koning en de koningin het zo druk hebben, is ze onmisbaar voor Lea.

'Ik kom eraan, Tina!' roept Lea. 'Arthur, ik moet ervandoor! We zien elkaar morgen, goed? En ik

heb geen idee wat er aan de hand is met de lucht, maar het is gewoon ongelooflijk!’

‘Het is niet “gewoon ongelooflijk”,’ zegt Arthur, ‘het is ongewoon **MAGISCH**, Lea! We zien elkaar morgen, ik ga snel naar huis om mijn vader te vragen wat er aan de hand is.’

Lea haast zich naar de koninklijke vleugel, waar Tina op haar wacht.

‘Prinses, waarom draag je mijn cape?’

Normaal gesproken denkt Lea er altijd aan om de kleding die ze stiekem van Tina heeft geleend uit te trekken als ze van een van haar uitjes terugkomt. Dan legt ze die zorgvuldig terug tussen de spullen van haar dienstmeisje. Maar deze keer is ze het totaal vergeten, omdat ze zo van haar stuk is gebracht door het onbekende en mysterieuze verschijnsel in de lucht van Royal Home.

‘Eh, ik dacht dat ik het koud zou krijgen in de tuin met Arthur,’ verzint Lea vlug, ‘dus heb ik even jouw cape geleend. Die is zo heerlijk warm!’

Tina trekt haar wenkbrauwen op. ‘Prinses, jij hebt de meest uitgebreide garderobe van het hele koninkrijk. Jouw kleren worden door de beste

kleermakers gemaakt met de mooiste stoffen, de meest verfijnde borduursels en de zachtste bontjes... En dan trek jij een cape aan van een dienstmeid omdat jij bang bent dat je kouvast op zo'n mooie dag als deze?'

'Een dienstmeid? Je weet best dat je veel meer voor me bent dan een gewone dienstmeid! En trouwens, ik vind de geur van jouw parfum op je kleren heerlijk, dat voelt altijd zo vertrouwd,' antwoordt Lea heel oprecht, want daar is geen woord van gelogen.

'Prinses Eleanore...' mompelt Tina ontroerd. 'Oké, goed, we hebben het er niet meer over.'

'Je bent de beste, Tina!' roept Lea, terwijl ze naar haar kamer loopt om zich om te kleden voor het diner.

Nadat ze zich heeft opgefrist, gaat Lea naar haar ouders toe. Het royale maal van de koninklijke familie wordt opgediend! Koning Henry, koningin Alexandra en prinses Eleanore zitten gezellig aan tafel.

'Vader, hebt u vandaag dat verschijnsel in de lucht gezien?' vraagt ze. 'Zou u me daar iets meer over kunnen vertellen?'

‘De koningin en ik waren in vergadering met het ministerie, maar ik ben er inderdaad van op de hoogte,’ antwoordt de koning. Hij draagt zijn rode cape met witte borduursels en witte bonten afwerking. Op zijn hoofd schittert zijn indrukwekkende gouden kroon, versierd met edelstenen.

‘Ik heb onmiddellijk de Wijze van het koninkrijk opgeroepen om hem om uitleg te vragen. Het blijkt om een **totale zonsverduistering** te gaan. Dit heeft ervoor gezorgd dat de lucht donker werd en het hele koninkrijk in het duister werd gehuld. Gelukkig duurde deze verduistering maar een paar minuten. Morgen zal ik het volk toespreken om hen gerust te stellen en om het verschijnsel toe te lichten.’

‘Een zonsverduistering? Dat had ik nog nooit gezien! Gebeurt dit vaker?’ vraagt Lea nieuwsgierig. ‘Het is heel zeldzaam. Ik had het zelf ook nog nooit gezien. De Wijze vertelde ons dat het slechts de tweede keer was dat hij dit verschijnsel heeft gezien en hij is al bijna honderd jaar oud!’ antwoordt koningin Alexandra met haar gebruikelijke gratie.

‘Heeft het invloed op ons?’ vraagt Lea. ‘Ik merkte dat de uilen op klaarlichte dag begonnen te krijsen, net voor de zonsverduistering begon.’

De koning kijkt haar verbaasd aan. ‘Uilen? Waar heb jij die gehoord? Die komen toch alleen voor in het **Regenbos**?’

‘Eh... misschien zijn ze door de zonsverduistering dichterbij het paleis gekomen,’ zegt Lea vlug.

‘Ja, dat zal het hoogstwaarschijnlijk zijn.’ Gelukkig kan de koning zich niet voorstellen dat Lea zonder zijn medeweten naar het Regenbos zou gaan.

Lea kreeg het even benauwd... Ze is blij dat deze dag eindelijk voorbij is. Ze kan haast niet wachten om de Wijze morgen te spreken en meer te weten te komen over deze mysterieuze zonsverduistering!